

สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายโจทก์

1000 คำ

1. ศาลแพ่งกรุงเทพใต้มีเขตอำนาจในการพิจารณา

กรณีดังกล่าวต้องตามมาตรา 4 ทวิ ป.วิ.แพ่งเนื่องจากการฟ้องบังคับค่าเช่านั้นเป็นคำฟ้องเกี่ยวด้วยประโยชน์อันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์¹

โจทก์ยื่นฟ้องเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2563 แม้ว่าขณะนั้นจำเลยที่ 2 จะเป็นคนไร้ความสามารถตาม ป.พ.พ. ม. 28 แต่อย่างไรก็ดี นายนิตี (ผู้อนุบาล) ได้ถึงแก่ความตายตั้งแต่วันที่ 29 มิถุนายน 2563 จึงสืบสภาพบุคคลและสืบสถานะผู้อนุบาลทำให้จำเลยไม่มีผู้อนุบาลในขณะฟ้อง ฎีมีสำเนาของจำเลยที่ 2 จึงไม่ขึ้นตามผู้อนุบาลตาม ม.45 ต้องกลับไปใช้ฎีมีสำเนาทั่วไปตาม ม.37 กล่าวคือ เขตยานนาวา กทม. อันศาลแพ่งกรุงเทพใต้มีเขตอำนาจ²

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

2. ข้อตกลงส่วนที่ 1 (5) , 2 (6) และ 3 (5) ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนตาม ม.150 ตามหลักเสรีภาพในการทำสัญญา³ ข้อตกลงดังกล่าวทั้ง 3 ได้เข้าใจความที่ตกลงแล้วตามข้อตกลง ส่วนที่ 1 (7), 2 (6) และ ส่วนที่ 3 (6) ทุกประการ จึงต้องบังคับตามข้อสัญญาซึ่งตกลงไว้เป็นอย่างอื่นตาม ป.พ.พ. ม.151

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

3. จำเลยทั้งสาม มีสถานะเป็นลูกหนี้ร่วม ตามม.297 จากพฤติการณ์ที่จำเลยทั้ง 3 ซึ่งได้เข้าทำสัญญาพร้อมกันเพื่อมีอำนาจต่อรองร่วมกันต่อโจทก์ ประกอบกับการถือเอาสัญญาเช่าพื้นที่โฆษณาเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาเช่าพื้นที่ในแต่ละส่วนของตนเอง

แม้ว่าจะแบ่งส่วนความรับผิดชอบได้เป็นสัดส่วน และจำเลยที่ 3 ได้ชำระหนี้ในส่วนของตนแล้ว ก็ไม่กระทบถึงสิทธิของโจทก์ที่จะบังคับชำระหนี้จากจำเลยทั้งสามทั้งหมดจนกว่าจะได้รับชำระหนี้เสร็จสิ้นเชิง⁴ จึงต้องร่วมกันรับผิดชอบ ตาม ม.291

¹ ไพโรจน์ วายุภาพ, วิธีพิจารณาความแพ่ง ภาค 1 ภาคทั่วไป พิมพ์ครั้งที่ 5 หน้า 57 “คำฟ้องที่เกี่ยวด้วยประโยชน์อสังหาริมทรัพย์ก็มีใช้คำฟ้องเกี่ยวด้วยอสังหาริมทรัพย์อย่างกรณี ข้อ 1) เช่นกัน เนื่องจากประโยชน์ดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้สิทธิในอสังหาริมทรัพย์นำอสังหาริมทรัพย์นั้นออกหาประโยชน์ เช่น เจ้าของน้ำที่ดินออกให้ผู้อื่นเช่า ต่อมาผู้เช่าไม่ชำระค่าเช่า ผู้ให้เช่าจึงฟ้องขอบังคับผู้เช่าชำระค่าเช่าให้แก่ผู้ให้เช่า ถือว่าเป็นคำฟ้องเกี่ยวด้วยประโยชน์อันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์”

² พ.ร.บ.บัญญัติจัดตั้งศาลแพ่งกรุงเทพใต้และศาลอาญากรุงเทพใต้ พ.ศ. 2532

“มาตรา 4 ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ และศาลอาญากรุงเทพใต้ มีเขตตลอดท้องที่ของเขตบางคอแหลม เขตบางรัก เขตยานนาวา และเขตสาทร กรุงเทพมหานคร”

³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4809/2548 “สัญญาเช่าทรัพย์สินเป็นสัญญาต่างตอบแทนที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 ตกลงกันด้วยความสมัครใจให้ข้อกำหนดของสัญญาบางข้อแตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมาย อันเป็นการรักษาสิทธิและประโยชน์ของตนที่ชอบในเชิงธุรกิจ แม้อาจมีข้อที่ได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันบ้างและแตกต่างไปจากบทบัญญัติของกฎหมาย แต่ก็มิใช่กฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2217/2533 “หนี้ตาม คำพิพากษาที่ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันรับผิดชอบ โจทก์โดยจำกดวงเงินให้จำเลยที่ 3 ร่วมรับผิดชอบนั้น จำเลยที่ 3 ต้องผูกพันชำระหนี้ในส่วนที่ตนต้อง รับผิดชอบจนกว่าจะชำระหนี้ส่วนที่ต้องรับผิดชอบครบหรือจนกว่าโจทก์จะได้ รับชำระหนี้ทั้งหมดเสร็จสิ้นแล้วเมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ 3 ชำระหนี้ส่วนที่ตนต้อง รับผิดชอบไม่ครบและโจทก์ยังมิได้รับชำระหนี้เสร็จสิ้น จำเลยที่ 3 ซึ่งเป็นลูกหนี้ร่วมจึงต้อง ชำระหนี้ในส่วนที่ตน ยังต้องรับผิดชอบ ตามนัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 291”

สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายโจทก์

1000 คำ

โจทก์ขอที่จะเรียกค่าเช่าพื้นที่โฆษณาจากจำเลยที่ 3 ได้จนกว่าจะได้รับชำระหนี้ครบตามสัญญา

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ

4. จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิปฏิเสธชำระค่าเช่า งวด เม.ย. พ.ศ. ตามม.369 ประกอบ ม.537 เนื่องจากมีข้อตกลงไว้แล้วตามส่วนที่ 1 (5) จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิปฏิเสธชำระค่าเช่าได้แม้ว่าจะไม่ได้ใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินที่เช่า

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

5. จำเลยที่ 2 ไม่มีสิทธิขอลดส่วนค่าเช่า งวด เม.ย. พ.ศ.

กรณีดังกล่าวเป็นไปตาม ม.568 เนื่องจากสิทธิตามสัญญาเช่านั้นเป็นทรัพย์สินประเภทหนึ่ง⁵ ศาลไม่สามารถใช้หลักสุจริตได้ตามนิติวิธี⁶ แต่เนื่องจากมีข้อตกลงตามสัญญาในส่วนที่ 2 (6) ทำให้จำเลยที่ 2 ต้องชำระค่าเช่าเต็มส่วนตามสัญญาแม้ว่าจะไม่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินได้เต็มส่วน

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ

6 จำเลยที่ 1 และ 2 ไม่มีสิทธิบอกเลิกสัญญา

โจทก์ได้ทำการส่งมอบทรัพย์สินตามสัญญาแล้ว แต่การที่โจทก์ไม่อนุญาตให้จำเลยใช้สถานที่ที่เป็นพฤติการณ์ที่โจทก์ไม่ต้องรับผิดชอบตามม.205 จากประกาศของ กทม.อันเป็นคำสั่งทางปกครอง⁷ เมื่อจำเลยบอกเลิกโดยโจทก์มิได้ผิพนัดจึงเป็นการบอกเลิกโดยมิชอบ⁸

ฎ.524/2536 “หนี้เงินกู้ยืมที่จำเลยให้การว่า โจทก์จะต้องร่วมรับผิดชอบ ตามสัญญาจำเลยผู้เดียวลงลายมือชื่อเป็นผู้กู้ แม้จะฟังว่ามีจริง โจทก์และจำเลย ซึ่งเป็นลูกหนี้ร่วมกัน ก็ต้องผูกพันต่อเจ้าหนี้จนกว่าหนี้นั้นจะได้รับชำระเสร็จสิ้นตามป.พ. มาตรา 291 และแม้จะแบ่งความรับผิดชอบก็ไม่มีผลกระทบกระเทือนถึงสิทธิของเจ้าหนี้ที่จะบังคับชำระหนี้จากโจทก์หรือจำเลยคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนจนกว่าจะได้รับชำระหนี้เสร็จสิ้น โจทก์และจำเลยยังคงต้องรับผิดชอบตามสัญญาผู้ดังกล่าวเป็นส่วนเท่า ๆ กันอยู่ตาม ป.พ.พ. มาตรา 296”

⁵ ฎีกา 390/2523 “สิทธิการเช่าเป็นทรัพย์สินซึ่งมีราคาและถือเอาได้”

⁶ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 กฎหมายนั้น ต้องใช้ในบรรดากรณีซึ่งต้องด้วยบทบัญญัติใด ๆ แห่งกฎหมายตามตัวอักษร หรือตามความมุ่งหมายของบทบัญญัตินั้น ๆ

เมื่อไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นไม่มีด้วย ให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป

⁷ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 5 แห่ง “คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผล กระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ

⁸ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6239/2551 “สัญญาเช่ามิได้มีข้อความระบุว่าผู้เช่าจะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาแก่ผู้ให้เช่าเมื่อไรก็ได้ ดังนั้น การที่ผู้เช่าบอกเลิกสัญญาได้ ผู้ให้เช่าต้องเป็นฝ่ายผิพนัดไม่สามารถส่งมอบพื้นที่เช่าหรือการเช่าใช้ประโยชน์ในพื้นที่ส่วนนั้นเป็นอันพัณวิสัยผู้เช่าจึงจะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา

สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายโจทก์

1000 คำ

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

7. จำเลยที่ 1 และ 2 ต้องชำระค่าเช่าในงวด มิ.ย.

เนื่องจากมาตรการป้องกันโรคระบาดสิ้นสุดตั้งแต่เดือน พ.ค. จำเลยที่ 1 และ 2 สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินที่เช่าได้ตามปกติตามสัญญาแล้ว อีกทั้งการแสดงเจตนาของจำเลยที่ 1 และ 2 ที่เลื่อนให้ถือว่าเป็นการแสดงเจตนาบอกเลิกสัญญาในวันที่ 31 พ.ค. 2563 นั้น เป็นการบอกเลิกสัญญาโดยมิชอบ จำเลยทั้งสองยังต้องผูกพันตามสัญญาเช่าและมีหน้าที่ชำระค่าเช่าตามสัญญา

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

8. จำเลยทั้ง 3 ต้องชำระดอกเบี้ยผิดนัด

เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ชำระหนี้ และจำเลยที่ 2 ชำระหนี้ไม่ครบในงวด เม.ย. และ พ.ค. จึงเป็นการชำระหนี้ไม่ถูกต้องตามมูลหนี้ตาม ม. 215 พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 และ 2 ขาดรายได้จากมาตรการโรคระบาดนั้นมีเหตุขัดข้องชั่วคราวที่ทำให้จำเลยไม่สามารถชำระหนี้ได้⁹ การที่จำเลยทั้งสองได้ยอมรับความเสี่ยงตามหลักสัญญาต่างตอบแทน¹⁰ ตั้งแต่เช่าทำสัญญาเช่าแล้ว

จำเลยที่ 3 ต้องชำระดอกเบี้ยผิดนัดในส่วนสัญญาเช่าพื้นที่โฆษณาที่ค้างชำระในฐานะลูกหนี้ร่วม

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ

เช่าได้ เมื่อผู้ให้เช่าไม่ได้ผิดนัด การบอกเลิกสัญญาของผู้เช่าจึงเป็นไปโดยมิชอบ ผู้เช่าเพิกเฉยไม่ชำระค่าเช่าให้แก่ผู้ให้เช่า ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา จึงตกเป็นผู้ผิดนัดโดยมิพักต้องเตือน ผู้ให้เช่าย่อมมีอำนาจฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าเช่าตามสัญญาเช่า”

⁹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3506/2546 การเกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยอาจมีผลกระทบต่อลูกหนี้บางคนทำให้ไม่สามารถชำระหนี้สินที่ตนมีต่อสถาบันการเงินได้เหมือนเช่นปกติ แต่จะถือเป็นพฤติการณ์ที่ทำให้การชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัยเสียทีเดียวไม่ได้ต้องพิจารณาเป็นกรณีไปโดยเฉพาะจำเลยได้จำนองที่ดินเป็นประกันเงินกู้ยืมไว้กับโจทก์ ซึ่งโจทก์มีสิทธิร้องขอต่อศาลให้สั่งบังคับชำระหนี้ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 213 และ 728 การชำระหนี้ของจำเลยจึงอยู่ในวิสัยที่พึงปฏิบัติได้ จะอ้างวิกฤตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยมาปลดปล่อยเพื่อให้ตนหลุดพ้นจากการบังคับคดีตามคำพิพากษาไม่ได้

¹⁰ กิตติศักดิ์ ปกติ, ปัญหาการโอนความเสี่ยงในสัญญาซื้อขาย : วิจารณ์หลักกฎหมายไทย ในบริบททางกฎหมายเปรียบเทียบ, สืบค้นเมื่อ 22 ตุลาคม 2563 , สืบค้นจาก http://www.law.tu.ac.th/wp-content/uploads/2014/02/13Transfer_of_Risk.pdf

“หลักต่างตอบแทนและการโอนความเสี่ยงในสัญญาต่างตอบแทน หลักทั่วไปในสัญญาต่างตอบแทนซึ่งตกทอดมาแต่โบราณก็คือหลักที่ว่าคู่สัญญาแต่ละฝ่าย ต่างฝ่ายต่างมีหน้าที่ชำระหนี้ตอบแทนกันอย่างคู่ควรกัน หรือหลักความยุติธรรมในการแลกเปลี่ยนทดแทน (commutative justice) ที่เราอาจจะสรุปภาษิตไทยง่ายๆ ที่ว่า เป็นความยุติธรรมแบบ “หมูปา โกงมา” เช่นเดียวกับที่ภาษิตละตินเรียกว่า “quid pro quo” นั่นเอง หลักข้อนี้เป็นหลักทั่วไป ซึ่งอยู่เบื้องหลังบทบัญญัติว่าด้วย “ผลแห่งสัญญา” ในส่วนที่เกี่ยวกับสัญญาต่างตอบแทนทั้งหมด ดังที่จะเห็นได้จากมาตรา 369 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ป.พ.พ.) ซึ่งวางหลักว่า หากฝ่ายหนึ่งไม่ชำระหนี้หรือไม่ปฏิบัติตามการชำระหนี้ อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่ต้องชำระหนี้ตอบแทน หลักการทำนองเดียวกันนี้ก็เป็นหลักที่ใช้กับหลักเกณฑ์ว่าด้วยภาระความเสี่ยงภัยในสัญญา ต่างตอบแทน ดังที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 370-372 ป.พ.พ. ด้วยเช่นกัน...

สรุปได้ว่าความเสี่ยงในการได้รับชำระราคาตกอยู่กับลูกหนี้ เพราะลูกหนี้คือผู้ขายไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ตอบแทน ตามสุภาษิตโรมันที่ว่า (periculum est debitoris) หลักข้อนี้เป็นหลักทั่วไปที่ใช้กับสัญญาต่างตอบแทนทั้งปวง ไม่จำกัดว่าจะเป็นสัญญาซื้อขายหรือไม่”

สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายโจทก์

1000 คำ

9. โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญา

จากพฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 และ 2 ไม่ชำระค่าเช่าในเดือน เม.ย. และ พ.ค. อีกทั้งยังเป็นฝ่ายแสดงเจตนาบอกเลิกโจทก์เป็นหนังสือ แม้โจทก์มิได้เป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้ก่อน¹¹ จำเลยจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา¹² กรณีดังกล่าวแม้โจทก์จะมีได้บอกกล่าวล่วงหน้าตามม.560 ก่อนบอกเลิกสัญญาในวันฟ้อง ก็ถือได้ว่าคู่สัญญามีการตกลงบอกเลิกโดยปริยาย¹³แล้ว

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

10. จำเลยทั้งสามต้องชำระค่าเสียหายเต็มฟ้อง

เมื่อโจทก์บอกเลิกสัญญาโดยความผิดของจำเลย โจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกค่าเสียหายได้ตาม ม.391 เนื่องจากเป็นสิทธิที่โจทก์พึงจะได้รับตามสัญญาเช่า¹⁴

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

11. โจทก์มีสิทธิยึดถือใบหุ้นชนิดผู้ถือหุ้นฐานะมัดจำ

เนื่องจากมีลักษณะเป็นหนังสือตราสาร แต่ตราสารนั้นมีมูลค่าในทางหนี้ซึ่งมีมูลค่าในตัวเองในสิทธิทางหนี้ จึงใช้เป็นมัดจำได้

¹¹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4900/2559 “เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์มิได้ผิดสัญญาเช่า จึงไม่มีเหตุที่จำเลยจะใช้สิทธิเลิกสัญญาเช่า การที่จำเลยมีหนังสือบอกเลิกสัญญาไปยังโจทก์จึงเป็นการไม่ชอบ”

¹² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6239/2551 “การที่ผู้เช่าบอกเลิกสัญญาเช่าโดยไม่มีเหตุที่มาจากข้อสัญญาหรือบทบัญญัติของกฎหมาย สัญญาจึงไม่ระงับ เมื่อผู้เช่าไม่ชำระค่าเช่า ผู้เช่าจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา”

¹³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1819-1820/2534 , “จำเลยเช่าที่ดินของโจทก์เพื่อทำไร่นาจำนวน 430 ไร่ และได้ชำระค่าเช่าไปแล้ว ต่อมาโจทก์ได้นำที่ดินดังกล่าวส่วนหนึ่งจำนวน 24 ไร่เศษ ไปขายแก่ น. ซึ่ง น. ไม่ยินยอมให้จำเลยเช่าทำไร่นาที่ดินส่วนดังกล่าว จำเลยได้ขอบอกเลิกสัญญาเช่าที่ดินทั้งหมดรวมทั้งขอให้โจทก์คืนค่าเช่า แต่โจทก์ต่อรองขอคืนค่าเช่าเฉพาะส่วนที่ดินที่นำไปขายแก่ น. จึงตกลงเกี่ยวกับการคืนเงินค่าเช่าไม่ได้ หลังจากนั้นจำเลยไม่เคยเข้าไปทำประโยชน์ในที่ดินที่เช่าอีก นอกจากนี้โจทก์ยังได้นำที่ดินที่จำเลยเช่าดังกล่าวนอกจากส่วนที่ขายให้แก่ น. แล้ว ให้บุคคลอื่นอีกหลายรายเช่าทำประโยชน์ ตามพฤติการณ์ถือได้ว่าโจทก์จำเลยได้ตกลงเลิกสัญญาเช่าโดยปริยายแล้ว เป็นผลให้คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้กลับคืนสู่ฐานะเดิม ตาม ป.พ.พ. มาตรา 391”

¹⁴ พรณิภา บุรพาชีพ,ค่าเสียหายอันเกิดแต่การไม่ชำระหนี้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.บัณฑิตวิทยาลัย หน้า 58 สืบค้นจาก http://cuir.car.chula.ac.th/bitstream/123456789/23003/5/Pannipa_Bu_ch2.pdf , สืบค้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 “ในเรื่องการใช้ค่าเสียหายนั้น โดยที่กฎหมายมุ่งหรือพยายามที่จะทำให้เจ้าหนี้ได้รับความเสียหายได้รับประโยชน์ทางการเงิน หรือทางเศรษฐกิจให้อยู่ในสถานะที่เขาจะพึงได้รับ ถ้าได้มีการชำระหนี้โดยสมบูรณ์ หรืออย่างน้อยก็ให้ได้ใกล้เคียงได้มากที่สุดเท่าที่จะพึงกระทำได้เพื่อทำให้ความเสียหายหมดไปหรือน้อยไปมากที่สุด และด้วยหลักดังกล่าวนี้เจ้าหนี้จึงมีสิทธิที่จะเรียกเอาค่าเสียหายอันเกิดแต่การไม่ชำระหนี้เป็นค่าสินไหมทดแทนซึ่งเป็นเงินจำนวนหนึ่ง โดยมีจำนวนเท่ากับหรือใกล้เคียงกับจำนวนที่เจ้าหนี้ได้รับในการชำระหนี้ในในเวลาและสถานที่ที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์แห่งหนี้เดิม โดยรวมถึงผลกำไรที่เขาควรจะได้รับ และผลที่เขาต้องสูญเสียสิ่งที่เขามีอยู่ไป”

สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายโจทก์

1000 คำ

อีกทั้งมัดจำจะเป็นสิ่งหาทรัพย์สินใด¹⁵ก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าในตัวเอง¹⁶ เพื่อเป็นหลักฐานในการชำระหนี้หรือเป็นประกันในการชำระหนี้¹⁷ตามเจตนาของคู่สัญญา¹⁸

ขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ

¹⁵ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 377 เมื่อเข้าทำสัญญา ถ้าได้ให้ “สิ่งใด” ไว้เป็นมัดจำ...

¹⁶ โชติกร ลือสัมพันธ์, ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมัดจำ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บัณฑิตวิทยาลัย ,หน้า 18 สืบค้นจาก <https://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/35498> สืบค้นเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 “อาจารย์อนุมติ ใจสมุทร อธิบายไว้ว่า มัดจำเป็นสิ่งที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง (ลูกหนี้) ได้ให้ไว้กับอีกฝ่ายหนึ่ง (เจ้าหนี้) เมื่อเข้าทำสัญญา อันเป็นหลักฐานว่าสัญญานั้นได้ทำขึ้นแล้ว ทั้งเป็นประกันการที่จะปฏิบัติตามสัญญานั้นด้วย”

อนุมติ ใจสมุทร คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยสัญญา หน้า 199

¹⁷ โชติกร ลือสัมพันธ์, เพิ่งอ้าง หน้า 45-46 “ตามประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน (B.G.B) มาตรา 336 มีบทบัญญัติทำนองเดียวกันกับกฎหมายไทย ทั้งนี้กฎหมายไทยในเรื่องนี้มีที่มาจากกฎหมายแพ่งของเยอรมันนั่นเอง (B.G.B) มาตรา 336 บัญญัติว่า

(1) If, on entering into a contract, something is given as earnest, this is deemed to be proof of the conclusion of the contract

(2) In case of doubt the earnest is not deemed to be a forfeit

ประมวลกฎหมายแพ่งเยอรมัน

¹⁸ โชติกร ลือสัมพันธ์, เพิ่งอ้าง หน้า 18-19 “การพิจารณาว่าถ้อยคำต่างๆ ที่คู่สัญญาตกลงกำหนดไว้ในสัญญาโดยมอบสิ่งใดไว้เมื่อเข้าทำสัญญาดูจะมีลักษณะเป็นมัดจำหรือไม่จะต้องพิจารณาถึงหลักการตีความสัญญาด้วย กล่าวคือ การตีความสัญญาถือหลักที่ว่าเจตนารมณ์ของคู่กรณีเป็นสำคัญ การตีความสัญญาจะต้องพิจารณาทั้งเจตนารมณ์ของกฎหมายอันเกี่ยวกับสัญญานั้น และพิจารณาทั้งเจตนารมณ์ของคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายในขณะทำสัญญาด้วย”